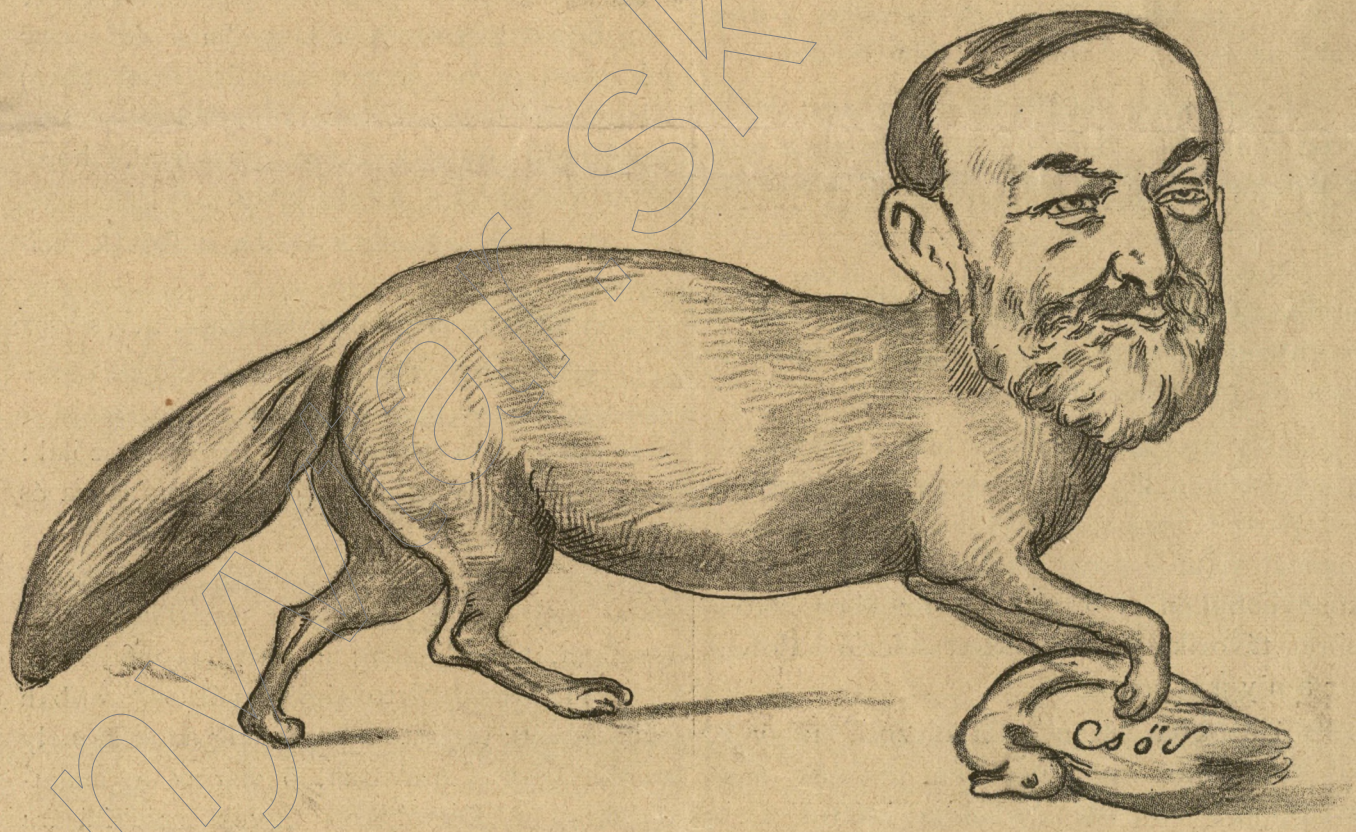
Szeged, február 17. 8. szám. I. évfolyam 1889.

HÜVELYK MATYI.

NAGY FÉRFIAK.

(Gipszből.)

Előfizethetni a kiadóhivatalban: Szeged (Hungária-szálloda I. emelet) továbbá Engel Adolf, Endrényi testvérek, Traub B. és társa könyvkereskedésében és a kihordóknál. Negyedévre **1** frt **25** kr, félévre **2** frt **50** kr.

Egyes szám ára 10 kr.

VIII.

Rósa Izsó.

Írta egy fiskális kollega

Előszó.

A doktorokról azt mondják, hogy ha nem tudnak egymásról roszat mondani, inkább hallgatnak.

No, de ez szerencsére csak a doktor medecinae-kre talál, mi doktor jurisok egészen más fából vagyunk faragva. Ellenkezőleg, mi csak jót szoktunk egymásról mondani, mindig és mindenütt, kivéve a válasz- és viszonválaszokat, de itt is csak üzleti szempontból. Fölösleges emliteni is, hogy a létérti nehéz küzdelem igazolja eljárásunkat.

Hogy mily eklatáns és szakszerü jóakarattal fogtam e sorok megirásához, mutatja a czímkép is, melynek eszméje, s arra valóban tartok is valamit, tőlem eredt.

Gyerek koromban ismertem egy derék öreg főfizikust, kihez oly nagy bizalma volt a betegnek, hogy a mint belépett, könnyebbülést érzett.

Nos, épen ilyen főfizikus dr. Rósa is in juribus. Ő igen jó civilista, ezt még Krikkay is elismeri róla, a ki viszont kitünő kriminálistának tartja magát.

Mily szorongó szivvel, borús homlokkal, gondterhelten lép be a bajban levő kliens a tiszaparti Rósa-palota irodájába, teljes bizalommal kiöntve szive bánatát, s mily megkönnyebbülten r ó z s á s szinekben látva pörét távozik. Egy ily konzultáczió valóban a r a n y a t é r.

S azok a sürün lefátyolozott hölgyek, kik ebéd után nagy titokban gyónják meg a válópörre vonatkozó diskrét adatokat . . . . . no, az ilyen konzultáció sokszor többet ér az aranynál.

Ha azonban valaki a komoly és titoktartó ügyvéd mögött a Don Juánt keresné, ó, az óriási módon csalódnék. Igaz, ő Don Juánok társaságában is szokott megfordulni, de ezek mind méltóságos és kegyelmes Don Juánok.

Bevezetik őt, mint naiv ujonczot, s megmutatják az élet rózsás rejtelmeit, de szinte félve tekintenek rá, hogy mi gondolat rejlik e sima mosoly alatt. S a jó doktor valószínüleg azt gondolja kéjutazó társairól, a mit az egyszeri héber polgártárs mondott, a mutogatónak törpéjéről: phü, láttam én már nagyobb zwerglit is!

Hogy magyar nemes, az már régi dolog. Czímerében három rózsa van.

A kegyelmes úr, Szeged ezidőszerinti földi gondviselése találta ki gyöngéd elmésséggel e kis heraldikai tréfát.

Sokat tartott rá a kegyelmes úr s egy dús ebéd után (kegyelmes úri értelemben) jelentősen hunyorgatott titkárjának s édes mosolylyal tudatta Rósa doktorral, hogy hátra van még a fekete leves.

A titkár eltünik s előjön a Rósák czímerével.

A doktor meghatva köszöni . . .

— Ó, kegyelmes uram, e gyöngéd figyelem, révedezve nézi a három rózsát, majd a kegyelmes úrra mosolyog, végre megszólal:

— Kegyelmes uram, csak három Rósa és nem több?

Mindazonáltal még ezideig nem hazudtolta meg a kegyelmes úr heraldikai bölcseségét, hacsak nem: in partibus infidelium.

Mint királybiztossági tanácsos, abban különbözött társaitól, hogy míg azok komoly munka közt is mulattak, ő viszont a mulatságot is a komolyabb ügyek gyorsítására tudta fölhasználni. Számtalanszor, egy-egy alaposabb bókkal rábírta a kegyelmes urat,

ebéd vagy vacsora közben oly dolgok rögtöni elintézésére, mi más körülmények közt heteket igényelt volna. Abban az időben ő is protegálta Kállayt, az akkori szürke fogalmazót.

Hogy Kállay nem volt hálátlan iránta, azt mindenki tudja.

Az általános takarék eseténél, mikor már alaposan levetkezett, elpanaszolta baját a méltóságos úrnak. S a méltóságos úr csak annyit mondott .....levetkezni...

És doktor Rósa? Legszeretetreméltóbb mosolyával bocsánatot kért, mert olyan impertinens volt, hogy már előbb levetkezett.

Hű mameluk tüskön-bokron keresztül. S ezt nem csak érzi, de mutatja is.

Föltéve, hogy a kegyelmes úr két álló hétig mindennap érkeznék Szegedre éjféli 3 és 4 óra közt, a torony alatti hivatalosokon kívül doktor Rósát mindig ott lehetne látni a perronon.

A mamelukságból önként következik buzgólkodása a választásoknál.

A Hermann Ottó elleni hadjárat fővezérségét többen vindikálják maguknak. De hogy ki volt a generalstäbler, azt mindenki tudja.

Sürgött forgott, intézett, tanácsolt és intézkedett mindig ugyanazzal az elpusztithatlan reményteljes mosolylyal ajkain.

Mig a méltóságos ur és a páter az óriási drukk közepette kétségbeesetten villásreggeliztek, azalatt a doktor fogadta és küldte a futárokat.

S ha már másként nem lehetett, ugy tett, mint Bismarck fogalmazó korában, behivatta vagy kiküldette a méltóságos urral. De még ennél is többet tett a választás végén, meghallgatta Vass Pál győzelmi programmját, helyeselte érveit, és gratulált neki a fővezérséghez.

Ugyanezt a játékot eljátszotta a másik és harmadik fővezérrel s mondják, hogy otthon jóízűen vacsorált végezetre.

Végezetre még mint kamarai elnökről, a mi elnökünkről kellene valamit mondanom. Nos, e részben ő olyan, mint némely asszony: nem lehet róla se jót, se rosszat mondani. Nem mintha félhivatalos titkokat nem akarnék elárulni, de . . . szavamra mondom, hogy mitse mondhatok.

De mégis egy specziálitását meg kell emlitenem, kitünően ért hozzá, mint kell a tarka macskákat zsákba juttatni az ámuló kliens publikum szemeláttára.

A hűtlenek.

Hej de fura így az élet
Sajtópör és tüntetések,
Szaladgálok eszem nélkül,
Kezem, lábam bele kékül.

Czikkért, versért mi egymásért
Jó, hogy még a tüdőm birja,
De e lapot ki sem irja.
Lódulj innen vak apádba,
Minek zörgetsz itt te kába.

Hej, más nekik most a gondjuk,
Nem Matyinak szól dorombjuk,
Csinálnak nagy politikát,
Falba rúgták a Matyikát.

Szedő gyerek.

Ásotthalmi leletek.

Szerelmes én belém minden szép asszony, lány.
Kátay Julián.

*

Nincsen olyan étel, mi gyomrom megfekszi.
Pókay a Lekszi.

*

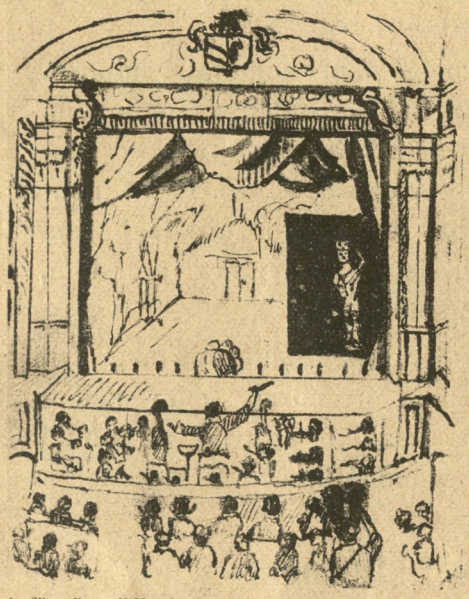
Sóhajtok, sóhajtok: bajuszom nőne mán.
Kis Hevessy Kálmán.

*

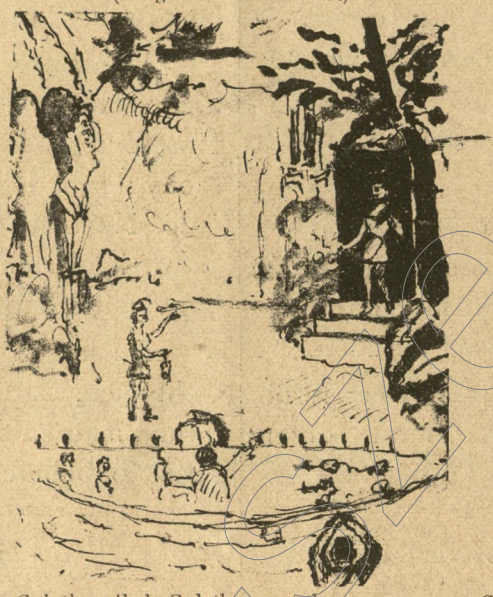
Nem elég grand hozzám ez a pugris város.
Hoteljé Kass János.

Az igazságos színikritikus.

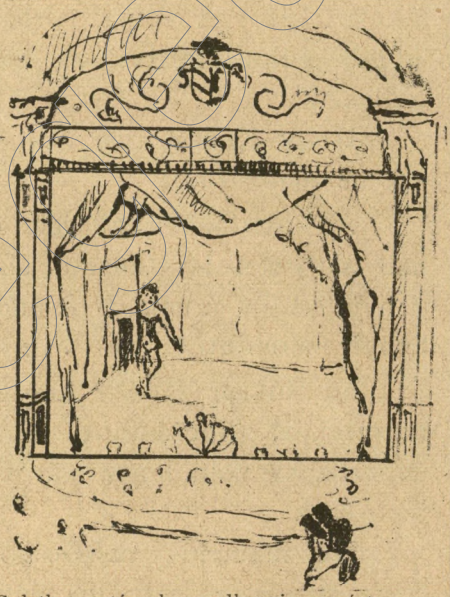
(Tragikomikus história.)

A függöny föllebben . . . Galathea áll ott,
Formás idomával kivetve a hálót.
. . . Műértő üveggel kritikus szemléli:
»Ah — kiált föl — szép vagy, isteni vagy Léni!«

Galathea éled, Galathea mosolyg,
Műértő üvegre vetvé bájos mosolyt.
Majd előre lépve, fölcsendül az ének . . .
. . . A kritikus tapsol az új fülmülének!

Galathea aztán, hogy elhagyja a színt,
Műértő üvegre hamiskásan kacsint
. . S másnap az újságban olvassa magáról,
Hogy édes szép hangja, mint cseng ajakáról.

De mig ezt olvassa, ravaszul nevetve,
Ím a kritikus jő, kaczéran lépkedve.
Rózsát, nefelejtset hoz a művésznőnek
S keble érzeményi reménykedve nőnek.

»Isteni művésznő, lábaidhoz teszem
Virágaim, szívem, fogadd el a kezem!
Akkor leszesz te nagy, csak úgy leszesz híres,
Ha klavírom s tollam veled, rólad hírez!«

Felkaczag a díva sárós hahotával:
»Ugyan menjen ezzel a fura mókával!«
A művész-kritikus elképed, elsáppad,
»Tedd csak a színpadra még egyszer a lábad!«

Föllebben a függöny, énekel a díva,
S vagy kilenczszer lesz a lámpák elé híva.

De másnap a művész kritikai tollal
Az újságban róla ilyenképen szólal:

. . .»Takaros lábikra, a hang fogyatékos
És még hozzá gyenge, nagyon rosz játékos!«

Az eltévedt Bárányka

Nádor Gyula nótája.

Szövegét írta: Lipcsey Ádám.
Dallamát: Dankó Pista.
Elhegedűlte: Kenedi Géza.

Nem jó mindig, minden nótát
Elhalászni, kótázni,
Egy Nádornak, kis nádornak
A czigánynyal mókázni.
Elhalásztam, elkótáztam
Én is, én is egy nótát,
Ej haj, fizetek most, ej haj, fizetek most
Majd egy ezres banknótát.

Minden berek, minden liget
Megterem egy szép nótát,
Hej, de azért átkozom én
A budai „Fortunát".
Átkozom én, átkozd te is
Öreg Nádor, jó táti,
Ej haj, a dutyiból, ej haj, a dutyiból
Csak a te pénzed ránt ki.

Flegmatikus direktor.

Aradi direktor óriási flegmájáról ismeretes világszerte. Történt egy rosz nyári szézon alkalmával, hogy hat hétig üres ház előtt játszottak, óriási deficzit és kétségbeesés közepett. Folyton jártak a direktor nyakára primadonna, amorozó és kóristák előleg, utólag s más ily a direktort örvendeztető apróságokért.

Egy borús pénteki nap reggelén a direktor épp a nyári színkör bejáratánál álldogált csendesen elmélkedve.

Jön nagy sebbel-lobbal a primadonna s erős lamentácziók közepett kérdi a direktort:

— Végezetre (mikor már értesült, hogy se pénz, se posztó) de legalább azt mondja meg, édes direktor úr, hogy mi megy (darab t. i., színészi kifejezés, hogy mi lesz játszva) holnap?

— A társulat — feleli nagy flegmával Aradi.

ABCZUG-ÉLJEN.

Budapesten kidobolták,
Az abczugot ne danolják.
Csak azért is abczug!
Ahczug Tisza Kálmán!

Budapesten kidobolták,
Hogy az éljent ne danolják.
Csak azért is éljen!
Éljen Kossuth Lajos!

APRÓ TÖTÉNETEK.

I. A diploma.

Virágos kis kamarában
Tulipántos láda —
Ki-kinyitja azt Vass Pál
Százszor is napjába.

Elmótozgat, elrakosgat
Benne édesbúsan,
Életének a legdrágább
Ereklyéje ott van.

Juris doctor diplomája,
Könyével áztatja,
Ha újságírók is látják,
Összecsókolgatja.

II. Kijózanodott ifjú.

Mélyen, mélyen a ligetben,
Fehérhattyús tónak partján,
Részegen lesett egy ifjú
Szomorúfűz bársony alján.

Kis levélke volt zsebében,
Benne hajfürt és virágok,
S három árva kegyetlen szó:
»Utálom a borvirágot!«

Apró hírek.

❀ **Pálfy Ferenc** polgármester és Szabados János h. polgármester ma délelőtt az expressel a fővárosba útaztak. Ezen hirtelen elútazás okát a torony alatt erősen titkolják, de mi megbízható forrásból úgy értesültünk, hogy a polgármester és helyettese azért mentek épp ma Budapestre, hogy részt vegyenek a holnapi tüntetési körmeneten. Pálfy Hermann Ottóval és Polónyival karöltve fog a tüntető polgárság élén menni, Szabados pedig a Tisza Lajos ablaka előtt szavalja el saját szerzeményű lázító költeményét.

△ **Rendkivüli tanácsülés.** A polgármester és helyettes polgármester távollétében elnök: László Gyula, jegyző: Csillag Dénes. Egyedüli sürgős tárgy a gazdasági ügyosztály előterjesztése a városi előfogatok házi kezelése iránt. A javaslatot az elnöklő szenátor egyhangúlag jóváhagyja azon pótlással: hogy a széna-szükséglet házilagos beszerzése iránt fennálló, czélszerűnek bizonyult régi jó szokás ezentúl is, lehetőleg fokozott mérvben fönntartassék. A jegyzőkönyvet Csillag Dénes nyomban hitelesítette.

Amerikai levél.

Tisztelt czimü Murka Gáspár Johachim úrnak

Nevijork
Edenmuzé.

Keletkezett Pesten, a Fehérlóban

Kedves egyetlen egy fiam, Johachim, Pest várossából íratom e sorokat. Feljöttem hát pestre, a mire elyan régen kivánkoztam, Dankó Pistának ellopták a notáját és azt nekünk a Budai várban kellett keresni és kicsi hija volt, hogy le nem tettek bennünket a dutyiba. Hogy a devlák nagyanyja vigye föl ezt a Dankó Pistát a nótájával együtt a mennyországba oszt ejtse le feleje utjáról, hát mért nem vigyáz a notájára? — én ugy vigyázok az én ábrámra, a mit a multokor mérgembe komponáltam, mint a gilagó a bajuszára — no de most nem érek rá többet iratni, mert most itt pesten nagy tüntetés van hát én is részt akarok benne venni.

Éljen Éva az Anyád.

Abzúg Gilagó.

Gyenge szivü apád
Mendús.

Ó, Johachim!

*

T. Czimü Murka Mendús úrnak

Budapest
Fehérlóba.

Kedves Menduska apám hát azért kűdök én havonként az ötven pengőt, hogy maga elutazgassa — de a fekete arkangyal kukuríkuljon inkább a fülembe, minthogy egy buznyárot is küldjek, mért nem ment gyalog notát fogni? — Hallom, hogy a Poldi is ott volt és czilinder kalapot vásárolt Pesten és ugy sétált a váczi-utczán — no képzelem, hogy álhatot neki akárcsak a Kukacznak a mosolygás — No de most nem karczolok többet, mert basaválni kell — még csak azt mondom, hogy ne legyen már gyerek, ne okoskodjon olyan bolondul.

Isten vezérelje józan korába.

egyetlen fia
Johachim.

Még egyet, hallom, hogy magával — Dankó Pistával, Fehér Poldival és a Kuka Tonival a Fehérlóba egy forintot fizettetek a mosdó vizért, ha olyan drága volt, meg kellett volna inni.

Házasulandó fia:
Johachim.

Ben Zoresz de Kobes

(saragossai spanyol zsidó rabbi)

átkaiból.

Lakjál Párisban, legyen száz feleséged, járjon mind a száz ránde vura s féltsed mind a százat ezerszeresen.

Ilka emlékkönyvébe.

Lepke vagy, lepke vagy,
Színes, szivárványos,
Csalfa a te szived,
A lelked talányos.

SZÍNHÁZ.

AZ ELTÉVEDT BÁRÁNYKA.

Csodálatos experimentum színmü alakban, az ártatlanság megőrzésére.

Mi minden meg is történhetik abban a Párisban, sóhajt fel egy öreg kardos habitüé a földszinten. Persze, az ott igy, nálunk meg sehogy sem járja az ilyen dolog. — Hiába, Párisban még a báránykák is annyi chikkel, vervvel, s miegymással tévednek el, hogy... végre is házasság lesz belőle.

Bár inkább a bárányka ne tévedt volna el s több publikum tévedt volna a színházba, sóhajt a jó öreg Aradi. Különben ennek is maga az oka Gonda, vagy akarom mondani Hunfi, de annak nem mondhatom meg.

Hogy milyen kitünő volt Zsül és milyen kedvesen ostoba, még a színfalak közt sem tudta igazán, hogy merre menjen. S az ő kedves keresztpapája, az ártatlanul vétkező öreges rué nem is lehetett jobb, mert ha csak egy kicsivel jobb lesz, a bárányka bizonyosan megtévedt volna.

Első a becsület, mondja Pomponé s szerencsésen megmentette a homlokán díszlő agancsok becsületét.

Aradi (sóhajtva): Gonda, számoljunk.

Gonda (visszasóhajt): Igenis, direktor úr.

*

Aradi: Hányadika is van ma?

Gonda: Tizenhatodika, direktor úr.

Aradi: Tudtam. Ez is csak velem történhetik meg; két üres ház tizenhatodika előtt s nyakamon a rengeteg gázsi.

ESKÜDTSZÉKI CSÁRDÁS.

(A drága nóta.)

A vídám-ujságíró. Húzd rá Danko csak azért is, ha mindjárt egy ezresért is. Azt húzd neki, hogy

»Nem jó mindig becsületért
Fortunába eljárni . .«

Te meg Jola fiam ad ugrandum! Járjad csak, járjad csak keservesen!

Felelős szerkesztő: **Hüvelyk Matyi.** — Kiadótulajdonos: **Bánfalvi Lajos.**

LEGUJABB

a Japán „Jumbó“ elefántcsont levélpapír.

Egy doboz: 25 levélpapír és 25 boríték ára **40 kr.**

Kapható **Engel Adolf** könyv- és papirkereskedésében Szegeden, iskola-utcza Traub-ház.

Első rendű műhely.
Javítások
azonnal és olcsón készíttetnek.

POLITZER SÁNDOR*)

ARANY-, EZÜST-, DRÁGAKŐ- és ÉKSZERÁRÚK-RAKTÁRA

Szegeden, Klauzál-tér.

*) Nevem fölcserélése ellen óvakodni kérem.

Vidéki rendelmények
azonnal
és lelkiismeretesen teljesittetnek.

Nyomatott ENGEL ADOLF (ezelőtt Burger) könyv- és kőnyomdai müintézetében Szegeden.